

KUKORELLY ENDRE

K a k á

Kaká saját térfélről vezeti a jobb oldalon, hihetetlen lendülettel, nem tudják befogni, elsodorni, a tizenhatosnál beteszi, valaki bepofozza, azt hiszem, Tomasson volt, a Milan második gólja a Parma ellen. És azonnal fut a közönség felé ez a Tomasson, balra ki a pályáról, két kézzel veri a mellét, mint ketrechen a pávián, lefelé fordított hüvelykujjakkal böködi a hátát, anyukámról is bepattant volna, magát ünnepli, ahelyett, hogy a Kakát ünnepelné, akinek köszönheti a gólt. Ez a legújabb, nem tudom mióta megy így és ki kezdte, egyszer csak ez lett a bevett koreográfia, cosi fan tutte. Aránytalanul kevés gól aránytalanul nagy piaci érték: az aránytalanság miatt van így. Ilyen arányvesztetten. Nem az EB-ból vettem a példát, pedig.

Vehetném azt, hogy Poborsky a holland védők között finom testcsel után Heinz lábára tolja a labdát, ahelyett, hogy a kapus szeme közé rúgná, Heinz meg, ahelyett, hogy az öreg elé térdelne, az ellenkező irányba fut, hogy zavartalanul ünnepelhesse saját magát. Sőt. Súlyoskás a helyzet, mert Poborsky, rövid boldog-diadalmas kézmozdulat után maga indul a góllövőt üdvözölni. Ugyanis túl kevés a gól.

Ugyanis ha túl kevés a gól, kevéssé reprezentálja a játékot a gólarány. Nem a kelleténél kevésbé, hanem legtöbbször végzetesen sehoggy. Vess össze meccsek közbeni „szakmai” értékeléseket meccsek utánival, ég és föld. 2003. okt. 5., Magyarország-Norvégia meccs, 17 évesek, Nyilasi a szakértő. Megőrülök, mondja, megőrülök, mondja mégegyszer, és na még egyszer. Mert hogy tíz másodpercig nem engedi vissza a partjelző az egyik magyar játékost. Ilyet én még nem is láttam, hát ezt nem hiszem el, sír szegény Nyilasi, irdatlan siránkozást rendez, jajistenemezik. Első félidő 0:2, a gyerekek szerencsétlen nyuszik, vége 2:2, a gyerekek hősiések. Csak patentfordulatokat használ. *Most verhetjük a fejünket a falba föl van adva a lecke sír-ból visszahozott ha azt vesszük alapul utolsó energiatartalékokat mozgatva le a kalapot szimpatikus társaság sír-ból jött vissza marad minden hétfőre vállaljuk fel a harcot egyszer és mindenkorra elfelejtik én megmondom őszintén* ezeket 1 perc alatt mondja meg, és tényleg a legőszintébb. Inkább ne vess össze semmit. Kikap a jobban játszó, tehát rosszabbul játszott, gólra megy, a többi duma, ami stimmel.

Ne is, ha elég gól esne. Ennél az átlagnál több, bár a kézilabdánál jóval kevesebb, vízilabdánál, jégchokinál is, olyan 5-6-7 mérkőzésenként. Nyolc. 6:3, az épp 9. De ennyi nincs, túl sok a null-null, lehet úgy játszani, hogy ennyi legyen, én meg egyszerűen bealszok. A francia-görög meccs első félidejében simán elaludtam: igaz, a Hariszteasz fejésénél aztán eléggé fölbredtem. Advocaat nem teszi be Kluivertet és Macayt, mert az már sok volna. A jóból. 3 csatár ma sok, nem neveltséges, a Budai-Kocsis-Hidegkuti-Puskás-Czibor vagy Sándor-Göröcs-Albert-Tichy-Fenyvesi-megoldáshoz képest? Nem is rúgnak gólt a hollandok, Van Nistelrooy villan egyet-egyét, null-null-tizenegyesre játszanak, remélem, kiverik őket.

Kevés a gól, ezért terjed a „statisztikázás”, amelynek persze a „lényegét” tekintve (hány pont jött össze) nincs jelentősége: (mintha) a szakmának referál(na, közben meg arra a reklámszempontokra játszik, hogy, úgymond, a focihoz mindenki ért, noha aki érti, statisztika nélkül is látja, mi megy), viszont így húsba vágóvá válik, ki hányszor ért bele. Ki ért bele utoljára. Egy Baggio-visszavonultatós tévéműsorban lelkesbuda riporter felsorolja a kapusokat, akiknek a csákó gólt rúgott: van ilyen statisztika is, mert mire nincs statisztika? A régiek meg még csak nem is igen számolták, szerintem a Toldinak vagy Deáknak dunsztja se volt, igazából mennyi gólt rúgott. Sokat. Hogy mit akar mondani mindezzel a költő? Majd rátérek, mit akar. Túl nagy a felelősség (például ezen a Tomassonon, aki mégsem világszám azért), a túl komoly tét (pénz) miatti sokszor önmagából kifordult létezés mód, túl sok tét-

2000

meccs, túlságosan gyors kiégés, túlzott kíméletlenség a pályán, pályán kívül is, „nemes”, lelki-szívi mozzanatok túlzott kiszorulása. És a többi. Szétrúgja, semmi bocs' öreg, elfut mellette, alig tapasztalsz mást. Most mindjárt következik néhány szabálmódosítási javaslat, följavítjuk a dolgot, ha szerinted Isten ellen való változtatni, a következő bekezdést hagyd ki. Például az, hogy klubhűség, nemigen értelmezhető, klubhülyeség, a szurkoló klubhű (már ahol, lásd lejjebb), a játékos max. hülye, ha. Amde nincs *ha*, egy ujjadon meg bírnád számolni az Illés Bélát (nem az író), aki nem ment sehova. Szombathely-MTK-Szombathely, és kész. Van olyan, hogy valaki gyárilag van bejiedve, a nem sokkal jobb képességű Hagitól kap egy kötényt, és azonnal kész. Ő a mi Bélánk. Magyar gól: *Béla*. Így tudósítottak a német újságok a jugók elleni 1:7-ről, ennyit bírt elérni a kilencvenes évek legjobb magyar játékosának joggal megválasztott futballista, de most ne erről legyen szó.

Hanem most meg lesz mondva a frankó, hogyan változzanak a szabályok. *Egy*: Tiszta játékidő, 4x20 perces negyedek, köztük kellemes, hangszálpihentető szünetek, büfé, traccs, reklámidő, megnyugvás-újragerjedés. Új stratégiák kidolgozása. Játékosoknak regenerálódni. *Kettő*: Két-két játékost levennék. Ugyanis túlzottan megtelt (mert telefutják) a terület, a labda állandóan elakad középpályán, nincs elég tér-idő a szép játéokra. A gólok jelentős része esetleges, vagy súlyos védelmi hibából következnek, főként pedig: túl kevés a gól. A tömeg (is) számít, kétszáz nyugdíjas néni ellen a világválogatott is nehezen boldogulna, négygyel kevesebb test meccsenként, minimum két góllal növelné az átlagot. Ettől a gól még nem devalválódna (annyira sem, mint egyéb labdajátékoknál), viszont a paroxizmusig torzuló gólfontosság csillapulna. Na. *Három*: Egy - mondjuk 16-os - kereten belüli folyamatos cserelehetőség, épp mint a többi labdajátéknál. Ezzel csökkenne az (él)játékosok túlhasználása-szétégetése, aktív idejük kitolódna (negyven éveseket is megérné a keretben tartani taktikai jellegű hűzások végrehajtására), a gyors reagálás, változtatás lehetőségével mérhetetlenül megnőne az edző (a taktika) szerepe, normálisra csitulna a csapatba-kerülésért folyó rivalizálás, folyamatosan a kispadra szorult tehetségek, főleg a fiatalok csapatba épülése normálisabbá-folyamatosabbá válhat (ha többször bekerülhet, több a lehetőség a bizonyításra: mindenképp nem oly most-vagy-soha jellegű), megszűnne a frusztráló „cserejátékos-státusz”. Egyéb, kisebb változtatások is beleférnének (komolyabb szabálytalanságnál tízperces büntetés, a büntető rúgás kihozása a 16-osra, szabadrúgásnál a sorfal eltörlése, technika: valamiféle „lesgép”), a lest viszont nem törölném el, még mielőtt megkérdeznéd, hogy na, és a lest eltörlném-e. Körülbelül így, ezeken fogok, változtatni, ha már. Felkért erre az írásra Villányi Laci.

Gondolj bele, ha nem kért volna föl, soha nem változna semmi. Én amúgy simán kikapcsolok legjobb meccseket is, mivel unom. Túl sok: túl sok jó játékos, túl kevés zseni, a zseniket nem szeretik, Denilsont ócsárolják, Zolát becserélik, Romariót nem nevezik, Maradonát hagyják tönkremenni, Varga disszidál („”), aztán eltiltják, Kocsis Sanyi be van rúgva, Törőcsik pedig, ne is beszéljünk róla. Felrúgják, szétrúgják őket. Eltűnnek. Básti, Becsei, Bácsi, mond ez valamit? Cselsorozat, villanás, olyan *no, ez ezt bármikor képes megcsinálni, akkor miért nem csinálja bármikor*, aztán semmi, hosszú tízpercekig, eltünteti őt a mezőny. Egyébként ezt először Törőcsik *körül* vettem így észre, úgy érteve, hogy Albert vagy Varga Zoli (aki minden idők legnagyobb tehetsége volt) korábban még nem pont így volt: akkoriban még béké(bbe)n hagyták a zseniket. A mezőny kőkemény robotja a mezőnyben, nem érdekel. Csak ha érzelmileg involvált vagyok, ami sajnos kizárólag magyar csapatoktól jön össze nekem, ez a regiszter tehát folyvást frusztrálva van. Nézem olykor a Sport1-et, bekapcs., picit megy, hihetetlenül lapos kommentálás, szakemberek nyelvi-ileg tökéletesen inkompetens közhelyözöne, ki kell kapcsolnom. Esemesezők, ez a legsúlyosabb, nem pusztán (a nemzetközi) futball (ami, megengedem, *a* futball) iránti érdeklődők, de egyenest *szurkolók*, tehát Fa Jankó, ő egy cselzi-drukker, deportív lakorunya, sőt, mit hallok, a szakkomentátor meg arzenál, ráadásul a Honvédtől átpártol a krampusz az internacionáléhoz. Képzeld fordítva, egy olasz átpártolna-e, ha akár a pokolmélybe csúszna is a csapata? Akármi van, hát, hajrá Fra-di, te kis szegény, hajrá Varga Zoli, te mindent, de mindent elrontó, hajrá, Törőcsik, te pechvogel, hajrá, szegény magyarkák.

